

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/57/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011202
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323011202.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. písm. b), písm. j) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/80/2023-275 zo dňa 02.04.2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.06.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/80/2023-275 zo dňa 02.04.2024 bol obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C., D. E. XX/XX, uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe,

že

v presne nezistenom čase, v rôznych obdobiach až do jeho zadržania dňa 20.05.2022, pôsobiac minimálne na území Trnavského kraja, prevažne na území okresu Galanta, prípadne iných miestach, si neoprávnene (bez príslušného povolenia) zadovážoval psychotropnú látku - metamfetamín, v množstvách schopných ovplyvniť psychiku konzumenta, ktoré prechovával pri sebe, resp. uskladňoval, ukrýval, následne vážil, balil a ďalej predával v cene od 25 - 30 eur za gram, resp. za 30 - 40 eur za kubík metamfetamínu viacerým osobám - odberateľom a takto konal za účelom finančného profitu, ktorý bol čiastočne použitý na nákup ďalších psychotropných látok a čiastočne pre osobný prospech, pričom obžalovaný cez rôzne kontaktné telefónne čísla, ale aj prostredníctvom rôznych mobilných aplikácií prijímal objednávky od širokej siete odberateľov, ktorých navigoval na miesta, na ktorých práve vykonával predaj drog, čím obžalovaný konal v rozpore s ustanovením § 4 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, kde zaobchádzať s omamnými a psychotropnými látkami môže len fyzická osoba alebo právnická osoba, ak splní podmienky ustanovené týmto zákonom, a to na základe povolenia, ktoré vydáva Ministerstvo zdravotníctva SR, pretože metamfetamín (účinná látka pervitínu) je zaradený v zmysle vyššie uvedeného zákona do II. skupiny omamných a psychotropných látok, pričom takto konal minimálne v prípadoch, kedy obžalovaný A. A. viackrát v nezistenom období rokov 2018 až 2021 predal opakovane metamfetamín rôznym osobám, okrem iných minimálne osobám F. G., F. H., I. J., K. L., M. G., L. G. a rovnako i zadovážil osobe I. G.,

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 275-278.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie čo do výroku o vine, výroku o treste ako aj konaniu, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu na č.I. 287.

Obžalovaný vo vzťahu k výroku o vine a konaniu, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo namieta miestnu príslušnosť Okresného súdu Galanta na konanie v jeho veci. Podľa názoru obžalovaného Okresný súd Galanta nebol príslušný konať v predmetnej veci a príslušným sa môže stať až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o návrhu obžalovaného podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, návrh odôvodnil tým, že k páchaniu trestnej činnosti dochádzalo aj na území mesta Senec, preto mal byť príslušným na konanie Mestský súd Bratislava, resp. Krajský súd v Bratislave. Pokiaľ ide o výrok o treste, v tomto rozsahu namieta výšku uloženého trestu poukazujúc na judikát R 44/2017 vo vzťahu k analogickej aplikácii pri vyhlásení o vine obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Má za to, že znížený trest o jednu tretinu postačí na jeho nápravu. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 18.06.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadal doplniť ani zmeniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného, relevantnými lustráciami na osobu obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému spisovému materiálu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vecne správny, zákonný a uložený trest je spravodlivý. Obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania a zároveň podal návrh na odňatie veci a prikázanie inému súdu, keďže má za to, že na konanie je príslušný Krajský súd Bratislava. Obžalovaný súhlasil s prednesom svojho obhajcu.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vo vzťahu k výroku o treste vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil svoje úvahy o primeranosti uloženého trestu, jeho zákonnosti a spravodlivosti vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a osobné pomery obžalovaného. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento

zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že odvolanie obžalovaného síce smerovalo okrem výroku o treste aj voči výroku o vine a konaní, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo, avšak vzhľadom na to, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa 18.10.2023 vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, predmetom odvolacieho prieskumu tak bol len výrok o treste a v kontexte námietky miestnej nepríslušnosti aj konanie, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúvanie skutkového stavu konštatovaného výrokom o vine a právnej kvalifikácii po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, preto odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

Pokiaľ ide o výrok o treste, v konaní bolo nepochybne preukázané (aj s poukazom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku), že obžalovaný sa dopustil spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona. Vzhľadom na súbeh trestných činov potom okresný súd obžalovanému ukladal správne úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, a pri ukladaní vychádzal z trestného činu najprísnejšie trestného a trestnej sadzby 10 – 15 rokov (§ 172 ods. 6 Trestného zákona), pričom vzhľadom na opätovné spáchanie zločinu obžalovaným aj správne zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona, a to na 12 rokov a 4 mesiace.

Obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu namietal voči výške uloženého trestu, poukazujúc na to, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby zníženej o jednu tretinu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona (t.j. trest vo výmere 8 rokov a 4 mesiace).

Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti, pričom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni aj v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, a že páchať trestnú činnosť sa nevypláca. Takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti a tým napíňať prvok generálnej prevencie.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pohľadujúce a prítahujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR 1To 2/2014 z 8.11.2014)

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní priznal vinu, spáchanie skutku oľutoval, čo súd premietol nielen do mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, ale aj do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, popri vzhľadnutí dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona. Tento postup vyvolal vo vzťahu k obžalovanému výrazne priaznivú situáciu, kedy okresný súd síce vychádzal pri ukladaní trestu z trestnej sadzby 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov (po postupe podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona), avšak trest s poukazom na mimoriadne zníženie mohol ukladať znížený o jednu tretinu, a to už od dolnej hranice vo výmere 8 rokov a 4 mesiace. Na rozdiel od obhajoby odvolací súd nevidel priestor na ďalší zmiernenie v podobe zníženia trestu na samú spodnú hranicu (obžalovanému bol ukladaný trest len o 2 mesiace dlhší, ako trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby), a to najmä s poukazom na okolnosti spáchania skutku a tiež osobu obžalovaného ako páchatel'a trestnej činnosti.

Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že osobu obžalovaného treba vždy hodnotiť vo všetkých súvislostiach. V rámci hodnotenia osoby obžalovaného nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy obžalovaného si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin), spôsobu jeho spáchania, následkov, ktoré skutkom mohol vyvolať alebo vyvolal, a pri náležitom zhodnotení osoby obžalovaného. Možnosť nápravy obžalovaného konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa obžalovaného na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy obžalovaného má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (judikát Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy obžalovaného musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, tohto možno označiť ako recidivistu, ktorý sa opakovane dopustil závažnej trestnej činnosti. Doposiaľ bol celkom osemkrát súdne trestaný, a to pre rôznorodú trestnú činnosť (majetkovú ako aj násilnú), pričom predchádzajúce tresty, či už podmienené alebo nepodmienené zjavne nepresvedčili obžalovaného, aby svoj doterajší život prehodnotil a trestnej činnosti sa nedopúšťal opakovane. V prípade prejednávanej trestnej veci išlo samo o sebe o skutočne typovo závažnú trestnú činnosť, keď obžalovaný po dlhší čas zabezpečoval tzv. tvrdé drogy (metamfetamín), ktorý vážil, delil, uskladňoval a následne ponúkal na predaj ďalším, najmenej siedmym osobám. V prípade obžalovaného nešlo o konzumenta, ani o akýsi príležitostný predaj, ale o systematický, premyslený a vysoko frekventovaný predaj omamných látok viacerým osobám. Obžalovaný bol jedným z článkov siete, ktorá sa v Trnavskom kraji, najmä v okolí mesta Galanta a Sereď zaoberala nákupom, distribúciou, varením, uskladnením a predajom tvrdých drog, pričom utržený zárobok slúžil na nákup ďalších omamných látok a prekurzorov ako aj vlastnej spotrebe. Obžalovaný patril do skupiny, ktorá mala vytvorenú širokú sieť odberateľov ako aj sieť osôb, od ktorých omamné látky nakupovala, vedel koho a akými prostriedkami má osloviť za účelom kúpy či predaja, pri predaji používali rôzne aplikácie za účelom zakrytia trestnej činnosti, rovnako používal rôzne spôsoby odovzdania omamných látok (vrátane tzv. mŕtvych schránok). Išlo o vysoko koordinovaný predaj, osoby podieľajúce sa na páchaní trestnej činnosti mali svoje úlohy, v rámci skupiny bola určená aj akási hierarchia jej členov, zabezpečovali tiež rôzne priestory, v ktorých omamné látky uskladňovali a kde ich aj varili.

Zhrnúc vyššie uvedené možno odvolací súd uzatvára, že uložením trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov okresný súd využil prakticky takmer celý rozsah možného zníženia dolnej hranice trestnej sadzby, čím obžalovanému výrazne znížil trest. Tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie je uložený trest adekvátny, zákonný a spravodlivý.

Rovnako správne okresný súd rozhodol aj uložením ochranného dohľadu, o zaradení obžalovanej do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (aj v tomto smere došlo k zmierneniu, keď okresný súd obžalovaného nezaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia), pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný ako páchatel' obzvlášť závažného zločinu trpel takou mierou narušenia, a jeho náprava by nebola možná aj v strednom stupni stráženia.

S poukazom na vyššie uvedené tak odvolací súd vyhodnotil námietku obžalovaného vo vzťahu k neprimeranosti uloženého trestu ako nedôvodnú.

Pokiaľ ide o návrh na odňatie veci a prikázanie veci Krajskému súdu v Bratislave podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd poukazuje, že obžalovaný dostal odpoveď na tento návrh nielen v odôvodnení napadnutého rozsudku ale aj v uznesení tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 3Tos/88/2024 zo dňa 28.05.2024, ktorým zamietol sťažnosť obžalovaného proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby.

Nad rámec dôvodov už prezentovaných, odvolací súd dodáva:

Úvodom odvolací súd vo všeobecnej rovine poukazuje na to, že inštitút prikázania a odňatia veci prelomuje ústavnú zásadu, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi má byť výnimočným opatrením a preto sa bude uplatňovať len vtedy, ak preň existujú podstatné dôvody. Dôležitými dôvodmi pre odňatie veci a jej prikázanie inému (inak miestne nepríslušnému) súdu treba predovšetkým rozumieť také dôvody, ktoré zaisťujú nestranné a zákonné prejednanie veci, náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ako aj uplatnenie všetkých do úvahy prichádzajúcich zásad trestného konania, výchovné pôsobenie trestného konania na obžalovaného i na ostatných občanov, pričom všetky okolnosti majú zabezpečiť najmä dôveru občanov v nestranné, objektívne a spravodlivé rozhodnutie súdu. Pri úvahe, či v konkrétnej prejednávanej trestnej veci sú dané dôležité dôvody pre delegáciu, nie je možné vychádzať len z jedného určitého hľadiska či okolnosti, ale je treba zvažovať všetky do úvahy prichádzajúce okolnosti prípadu vo vzájomnej súvislosti. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2012, sp. zn. 3 Ndt 11/2012)

Návrh na odňatie a prikázanie veci podal obhajca obžalovaného po prvýkrát na hlavnom pojednávaní dňa 02.04.2024 (č.l. 272 rub), na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej. Obhajca obžalovaného navrhol odňať trestnú vec obžalovaného Okresnému súdu Galanta a prikázať ju Mestskému súdu Bratislava I, pričom svoj návrh odôvodnil tým, že podľa informácií, ktorými disponuje dochádzalo k páchaniu trestnej činnosti aj v meste Senec. Po krátkom prerušení hlavného pojednávania súd vyhlásil uznesenie (zápisnične zachytené na č.l. 273) o tom, že o návrhu nebude rozhodovať, vzhľadom na to, že návrh nebol podaný bezodkladne, preto aj s poukazom na § 23 ods. 1 v spojení s § 32 ods. 6 Trestného poriadku a tiež s poukazom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Ndt/19/2020 o návrhu obhajcu nebude konať.

Odvolací súd s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie NS SR 1Ndt/19/2020 zo dňa 19.11.2020) uvádza, že je pravdou, že okresný súd nerozhodol o návrhu obžalovaného na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku samostatným rozhodnutím, avšak o takomto návrhu rozhodovať ani nemal vzhľadom na absenciu jednak základných náležitostí vnesenej námietky a jednak skutočnosti, že návrh na odňatie veci nebol podaný bezodkladne. V tomto prípade tak stačilo ak by o tomto postupe učinil záznam do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí, ktorým postupom sa okresný súd spravoval, keď o námietke rozhodol uznesením vyhláseným na hlavnom pojednávaní dňa 02.04.2024, a tým sa vysporiadal s procesným návrhom obhajcu obžalovaného.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ďalšiu rozhodovaciu prax NS SR, ktorý už opakovane konštatoval, že ak je oprávnenou osobou podaný návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku a je odôvodnený len procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, o ktorom sa v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná, nie je logicky a ani právne udržateľné rozhodovať o takomto návrhu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozhodovanie z materiálneho hľadiska o tom istom je v zmysle ustanovenia § 32 ods. 6 Trestného poriadku vylúčené - neprípustné. V takom prípade sa o návrhu na odňatie veci nekoná (per analogiam) z dôvodov uvedených v ustanovení § 32 ods. 6 Trestného poriadku a dotknutý súd nevydáva o tom žiadne rozhodnutie. Je však nevyhnutné túto skutočnosť procesne zaznamenať (napr. záznamom do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí) tak, aby bolo zrejmé, že návrh nezostal nepovšimnutý.

Uvedené možno analogicky vzťahovať na procesný návrh obžalovaného, ktorý síce obsahoval dôvod, avšak nebol podaný kvalifikovaným spôsobom a bezodkladne.

V súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že Trestný poriadok totiž v ust. § 23 a nasl. stanovuje presné kritéria návrhu na odňatie a prikázanie veci (a tiež v § 31 kritéria pre vznesenie námietky zaujatosti) tak, aby tento bol spôsobilý vyvolať konanie o odňatí veci, či vylúčení sudcu, prísediaceho, prípadne inej osoby zúčastnenej v konaní. Tento procesný úkon musí byť vznesený bez meškania po tom, ako sa strana trestného konania dozvedela o dôvodoch odňatia veci. Dôvody musia byť zrejme už v čase podania návrhu. Návrh na odňatia a prikázanie veci bol podaný takmer 4 roky po tom, ako bola vo veci obžalovaného podaná obžaloba, pričom už v čase samotného súdneho konania bol obžalovaný zastúpený advokátom JUDr. Gavalcom. Nie je zrejme prečo a za akých okolností sa dozvedel o páchaní trestnej činnosti v meste Senec až tesne pred pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený rozsudok a na tomto pojednávaní (spolu s návrhom na prerušenie konania vzhľadom na prebiehajúce konanie na Ústavnom súde SR o súlade novely Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky). Pokiaľ ide o samotný dôvod námietky miestnej príslušnosti, v tomto smere odvolací súd dodáva, že obžalovaný učinil vyhlásenie o vine, pričom zo skutkovej vety vyplýva, že obžalovanému sa kládlo za vinu spáchanie skutku „...na území Trnavského kraja, prevažne na území okresu Galanta, prípadne na iných miestach...“, a teda miesto spáchania trestnej činnosti bolo dané, vyhlásením o vine obžalovaný validoval spáchaný skutok okrem iného aj v časti miesta jeho spáchania. V prípade, že by aj k páchaniu trestnej činnosti dochádzalo na území mesta Senec ako uviedol obhajca obžalovaného, na tomto mieste odvolací súd poukazuje na § 20 Trestného poriadku, podľa ktorého ak je daná príslušnosť niekoľkých súdov, konanie vykonáva ten súd, na ktorom podal prokurátor obžalobu alebo ktorému bola vec postúpená nepríslušným súdom. Obžaloba bola podaná prokurátorom Krajskej prokuratúry Trnava, keďže k páchaniu trestnej činnosti malo dochádzať v prevažnej miere práve v okolí mesta Galanta, a teda miestna príslušnosť Okresného súdu Galanta na prejednanie veci bola daná zákonným spôsobom. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, ak bola trestná činnosť spáchaná prípadne mimo územia Trnavského kraja, pretože ani v takom prípade by nebol dôvodný záver o tom, že vec má prejednávať výlučne Mestský súd Bratislava I.

Prejednanie trestnej veci Okresným súdom Galanta nemalo žiaden negatívny materiálny dopad na postavenie obžalovaného, pričom vzhľadom na vyššie uvedené ani nebolo nutné o návrhu na odňatie a prikázanie veci rozhodovať, a to ani v rámci odvolacieho konania.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.